

LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

Thể loại dự thi:

CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH

Tác phẩm:

HAI TIẾNG GỌI BA

Nhóm tác giả: **Lê Tam - Xuân Ánh - Quang Hải - Lê Tuấn - Lê Sương - Thùy Quyên - Quang Tuấn**

Đơn vị: **Đài Phát thanh - Truyền hình Đà Nẵng**

Thời lượng: **20 phút 10 giây**

Phát sóng ngày: **21/01/2024**

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

Tên tác phẩm: **Hai tiếng gọi ba**

Thể loại: **Câu chuyện truyền thanh**

Thời lượng: **20 phút 10 giây**

Thời gian phát sóng: **21/01/2024**

2. Nhóm tác giả:

Nhóm tác giả: Lê Tam - Xuân Ánh - Quang Hải - Lê Tuấn - Lê Sương - Thùy Quyên - Quang Tuấn

Đơn vị: Đài Phát thanh - Truyền hình Đà Nẵng

Địa chỉ: số 525, Trần Hưng Đạo, phường An Hải Tây, quận Sơn Trà, TP Đà Nẵng

Điện thoại liên hệ: 0913.800.868

Email: xuananhdt@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

Chịu trách nhiệm nội dung: Đoàn Xuân Hiếu

Chỉ đạo sản xuất: Hồng Quang Năm

Tổ chức sản xuất và Biên tập: Lê Tam

Kịch bản: Quỳnh Như

Đạo diễn và phối âm: Xuân Ánh

Kỹ thuật âm thanh: Quang Hải

Nhân vật: Lê Tuấn vai Ông Thắng: Ba anh Thu

Văn Phàn vai Anh Thu: Cán bộ vi phạm bị phạt tù

Lê Sương vai Chị Mỹ: Vợ anh Thu

Bé Hà Phương vai Bé Miu, Con anh Thu

Cùng các diễn viên Quang Long, Thùy Quyên và Quang Tuấn

Dẫn chương trình: Khoa Nhi

4. Thông tin trên bằng khen:

Nhóm tác giả: **Lê Tam - Xuân Ánh - Quang Hải - Lê Tuấn - Lê Sương - Thùy Quyên - Quang Tuấn**

Tên tác phẩm: **HAI TIẾNG GỌI BA**

Xác nhận của thủ trưởng đơn vị

NỘI DUNG KỊCH BẢN

Chủ đề: Nội dung câu chuyện xoay quanh sự giằng xé, cắn rứt lương tâm của một người cán bộ tự đánh mất mình, để rồi sa ngã dẫn đến vi phạm pháp luật phải chịu án phạt tù, với tiếng kêu xé lòng: Ba ơi! Con lại bất hiểu, khi không thể về chịu tang và tiếng gọi non nớt, trong trẻo của một đứa trẻ: Ba ơi sao ba lại ở tù, như một lời cảnh tỉnh cho những người cán bộ, thiếu tu dưỡng, rèn luyện đạo đức cách mạng, cố tình làm trái với các quy định của Nhà nước nhằm mưu cầu lợi ích cho riêng mình, để rồi phải chịu sự trừng trị thích đáng của pháp luật

(Nhạc nền)

Anh Thu: (Tự sự) Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình cô đơn đến vậy. Lòng tôi như lửa đốt, tâm hồn như trống rỗng. Ai cũng được người thân đến thăm, nhưng không hiểu sao giờ này vợ tôi vẫn chưa có mặt. Có chuyện gì xảy ra với gia đình tôi chẳng? Không biết dạo này sức khỏe ba tôi thế nào? Con tôi có đau ốm gì không? Rất nhiều câu hỏi cứ quay vòng trong đầu tôi cho đến khi có bước chân một người đến gần

Cán bộ quản giáo: Chào anh Thu

Anh Thu: Em chào cán bộ

Cán bộ quản giáo: Tôi biết hôm nay anh rất buồn vì chị không đến. Tôi cũng xin chia buồn cùng anh. Người nhà của anh vừa điện thoại báo tin ba anh vừa mất sáng sớm nay..

Anh Thu: (tiếng động) Hả... sao cán bộ...cán bộ nói lại...nói lại em nghe...

Cán bộ quản giáo: Ba anh vừa mất sáng sớm nay, nên chắc chắn người nhà của anh không đến được...

Anh Thu: Ôi trời ơi.... Cán bộ ơi... Người nhà em có nói gì không... Vì sao ba em mất...

Cán bộ quản giáo: Có lẽ do quá bất ngờ và phải lo tang sự nên người nhà anh chỉ báo, ba anh đột ngột lên cơn đau tim và qua đời. Một lần nữa chúng tôi xin gửi lời chia buồn cùng anh

Anh Thu: Cán bộ ơi.... Cán bộ.... Cán bộ có thể xin phép cho em về để tang cho ba em được không?.. Giúp em với cán bộ ơi... Ba ơi....ba...

Cán bộ quản giáo: Chúng tôi cũng rất muốn giúp anh, song theo quy định tại khoản 17 Điều 3 Luật Thi hành án hình sự 2019, trường hợp của anh không được về nhà chịu tang

Anh Thu: Sao thế cán bộ ơi... Ba em mất kia mà.. Cán bộ... cán bộ linh động giải quyết cho em về chịu tang ba em đi. Cán bộ...

Cán bộ quản giáo: Trường hợp của anh là trường hợp phạm nhân đang chấp hành án phạt tù. Vì vậy anh phải chấp nhận theo quy định của pháp luật

Anh Thu: Trời ơi....Ba ơi... Con lại bất hiểu với ba một lần nữa rồi... Ba.... ơi...

(nhạc nền)

Anh Thu (Tự sự): Nhìn bước chân cán bộ quân giáo đi xa dần, tôi cảm nhận nỗi đau như dài thêm. Tôi đã tự đánh mất mình để sai lầm nối tiếp sai lầm, để giờ này tôi trở thành người con bất hiếu. Tôi đã quên mất lời dặn dò của ba khi vừa mới được bổ nhiệm làm một Trưởng phòng kinh tế tổng hợp, phụ trách lĩnh vực quản lý đô thị và đầu tư xây dựng...

Ông Thắng: Nè Thu. Chúc mừng con vừa được bổ nhiệm làm trưởng phòng..

Anh Thu: Dạ con cảm ơn ba

Ông Thắng: Cuộc đời tham gia cách mạng của ba gắn liền với những trận chiến đấu ác liệt cho đến khi giải phóng thành phố, không có thời gian học hành như con. Vì vậy, ở cương vị mới con phải biết tu dưỡng, rèn luyện, nhưng quan trọng là, ở cái vị trí đầy rẫy sự cám dỗ đó, đừng để đánh mất mình

Anh Thu: Dạ. Ba cứ yên tâm, con sẽ trân trọng và giữ gìn truyền thống gia đình. Con sẽ nỗ lực hết mình để không phụ sự tin tưởng và kỳ vọng của ba

Ông Thắng: Ba vui lắm, Nói thì dễ con à. Làm được mới khó.

Anh Thu: Con hứa với ba là sẽ làm được

Ông Thắng: Ba cũng tin tưởng ở con. Nhưng cuộc đời con người, có những chuyện đâu lường trước được. TP mình cũng đã có chủ trương 5 xây, 3 chống, nhưng rồi vẫn có trường hợp bị kỷ luật, bắt giam chỉ vì không làm chủ được trước sức hấp dẫn của đồng tiền, của rượu ngon và gái đẹp

Anh Thu: Ở kìa ba con đến nỗi nào vậy.

Ông Thắng: Ở vị trí của con, tại một thành phố trẻ, năng động, với rất nhiều dự án được đầu tư xây dựng, với hàng trăm ngàn hộ dân bị giải tỏa đền bù. Chưa nói các đối tác cũng sẽ tìm trăm phương, ngàn kế để tiếp cận, mua chuộc và các hoạt động này ngày càng tinh vi, khó lường. Vì thế ba hy vọng con vững tâm, không gục ngã trước những viên đạn bọc đường này

Anh Thu: Dạ, con nhớ lời ba dặn... và sẽ làm hết mình....

(Nhạc nền)

Anh Thu (Tự sự): Thế nhưng, cuộc đời có ai học được chữ ngờ... Chỉ qua 1 thời gian, tôi lại bị cuốn đi, cuốn đi trước làn sóng cám dỗ của những đồng tiền, những lời tung hô tại những bữa tiệc xã giao ngập tràn những thức ngon, vật lạ và có cả người đẹp.....

(tiếng nhạc nền nhẹ nhàng và tiếng cụng ly)

Đối tác 1 (nữ): Anh Thu ơi, em chúc mừng anh Thu. Anh ở vị trí này là tui em yên tâm nhất nhất luôn *(hôn khẽ)*

Đối tác 2 (nam): Dạ đúng rồi đó. Thiệt tình là may là có anh lần trước xử lý cho em 2 dự án ở 2 quận trung tâm thành phố, em cảm ơn anh rất nhiều. Anh em mình 100% đi. Dzô...dzô...

Đối tác 1: Mọi người hết lý đi. Anh, em nói nè. Thời gian qua anh giúp tui em rất nhiều. Anh là số 1 luôn

Anh Thu: Thôi có chi đâu, chuyện nhỏ ấy mà.

Đối tác 2: Anh em mình dzô tiếp 100% cái nè. (Cụng ly và uống hết) Thời gian tới anh em mình cố gắng phối hợp chặt chẽ anh nghe

Anh Thu: Được rồi, mấy em cứ yên tâm đi

Đối tác 1: Anh. (*Hôn kêu*). Thương anh nhất luôn, mà anh em nói nè, sắp tới em đang dự định đầu tư thêm 2 dự án nữa. Anh giúp với em nghe anh. Tỷ lệ % như mọi khi.

Anh Thu: Thế em định làm ở địa phương nào?

Đối tác 1: Em xin trình bày như thế này. Theo kế hoạch thì 1 cái ở trung tâm thành phố, một ở vùng ven...

Anh Thu: Thế em làm dự án chưa?

Đối tác 1: Tất nhiên là rồi anh. Sao chưa được

Anh Thu: Vậy hồ sơ đấu thầu thế nào?

Đối tác 1: Thì đó, cái khó là ở chỗ đấu thầu đó, (*nững nịu*) năng lực của bên em thì anh biết rồi.

Anh Thu: Nhưng em nè. Hiện nay việc tổ chức đấu thầu đòi hỏi công khai, minh bạch và các thủ tục cũng rất kỹ lưỡng đó...

Đối tác 1: Em biết chứ anh.

Đối tác 2: Thiệt tình cái chỗ ni bên em cũng hơi lán cán một xíu anh ạ.

Đối tác 1: Thì có khó mình mới ló cái khôn anh.... Em sẽ làm như mọi khi được không anh

Anh Thu: Thì biết là khó. Nhưng tình hình hiện nay khó hơn trước đó em nghe

Đối tác 1: Khó vậy luôn hả anh? Nhưng mà em nói nè... Anh yên tâm. Bên em chuẩn bị đầy đủ quân xanh, quân đỏ cả rồi. Mình cứ nộp hồ sơ đấu thầu nghiêm chỉnh. Còn lại có anh ở đây. Tỷ lệ như anh em mình đã thỏa thuận. Anh hi. Cần gì em sẵn sàng...

Đối tác 2: Anh Thu cần gì thì tự em biết đi.... À anh Thu nè. Sắp tới bên Cty em cũng sẽ làm thêm một dự án. Mong anh giúp tiếp. Hôm nay tui em gặp anh và có chút quà cà phê, ăn sáng... Mong anh nhận cho ...

Anh Thu: Thôi được rồi, để anh xem xét

Đối tác 1: Thôi giờ anh nhận một chút cho bon em vui đi mà. Còn sau này anh cần gì aloe m một tiếng là xong ngay đó. Anh... nhận đi

Anh Thu: Thôi được rồi, để đó rồi anh xem xét cụ thể...

Đối tác 1: Xem xét gì chừ nữa anh... Có em đây nè... Hay là giờ anh xem em luôn đi (*Hôn kêu*)

(*nhạc nền*)

Anh Thu (Tự sự): Thời gian cứ thế trôi đi và cuộc đời tôi cũng dần trôi mãi theo những cám dỗ của bản năng con người, cho đến ngày, tôi phải ngồi đây, trong trại giam để sám hối cho những lỗi lầm mà tôi đã mắc phải. Để rồi ba tôi lên cơn đau tim ngất lịm khi lực lượng chức năng bắt giam và khám xét nơi ở. Để giờ tôi phải ngồi chờ đợi người vợ chịu thương, chịu khó lên thăm với nét mặt đượm buồn. Nhưng có lẽ buồn cho những sai phạm của tôi thì ít, mà buồn cho nỗi

đau của người cha khi nhắm mắt xuôi tay về với tổ tiên mà không gặp được người con trai duy nhất, người ông đã dành cả đời mình dạy dỗ, nuôi nấng đặt hết tất cả hy vọng để rồi thất vọng tràn trề

Em... em có thể kể cho anh nghe vì sao ba mất?

Chị Mỹ: Anh vẫn khỏe chứ? Bác sỹ bảo ba bị nhồi máu cơ tim...

Anh Thu: Trời. Em kể cho anh nghe đi... Trước khi đi ba có dặn dò gì anh không?

Chị Mỹ: Em nghĩ chắc ba rất buồn. Là người ít khi em thấy rơi nước mắt, nhưng hôm ấy, từ khóe mắt của ba đã có giọt nước mắt lăn dài 2 bên thái dương

Anh Thu: Chắc ba buồn vì anh lắm. Ba ơi! Con có lỗi với ba

Chị Mỹ: Hôm đó khi biết sáng mai em lên thăm anh, ba đã gọi em vào phòng

(Nhạc chuyển)

Ông Thắng: Nè con, lại đây... lại đây

Chị Mỹ: Dạ, con đây, ba thấy sức khỏe dạo này thế nào, đỡ đau hơn chưa...

Ông Thắng: *(Thều thào)* Sức khỏe của ba, ba biết. Chắc cũng không còn bao nhiêu ngày nữa đâu. Mai con lên thăm thằng Thu phải không? Không biết ở trong đó nó tu dưỡng, rèn luyện thế nào?

Chị Mỹ: Ba yên tâm tịnh dưỡng... Anh ở trong đó vẫn khỏe....

Ông Thắng: Có lẽ... ba không chờ kịp nó về nữa rồi....

Chị Mỹ: Kìa ba. Ba đừng nói vậy, sẽ khỏe lại thôi, với lại, bác sỹ bảo đừng suy nghĩ nhiều, tránh kích động làm tim bị ảnh hưởng

Ông Thắng: Con người rồi có lúc phải ra đi con ạ. Nhưng ra đi như thế nào đừng để hối tiếc.

Chị Mỹ: Kìa ba, Ba lại nghĩ nhiều nữa rồi...

Ông Thắng: Cả cuộc đời của ba cống hiến hy sinh cho cách mạng ba không hề tiếc, chỉ ân hận một điều là không giáo dục được con cái nên người. Đó cũng là nỗi đau chắc ba phải ngậm ngùi mang qua thế giới bên kia

Chị Mỹ: Con xin ba... Ba phải tin tưởng chứ. Mai một ba khỏe con sẽ đưa lên thăm anh Thu...

Ông Thắng: Ba cũng mong như vậy. Nhưng ba nghĩ không kịp nữa rồi con à. Ba cũng đã gửi gắm bác Tâm, bạn một thời chiến đấu của ba, sau này nếu thằng Thu trở về, bác còn khỏe mạnh thì quan tâm theo dõi, giúp đỡ nó. Và cả con nữa, hãy luôn đồng hành, động viên nó làm lại cuộc đời....

Chị Mỹ: Ba.... Ba ơi...

(nhạc chuyển)

Anh Thu (Tự sự): Vậy là ba tôi đã ra đi mang theo nỗi lo canh cánh bên lòng về tôi, một đứa con được cho ăn học tử tế, được nhà nước quan tâm đào tạo theo diện chính sách ưu tiên. Thế mà giờ đây trở thành gánh nặng cho gia đình và xã hội. Có lẽ... tôi phải làm lại... làm lại như những gì ba tôi mong muốn....

(nhạc nền)

Anh Thu: Sau 5 năm học tập, rèn luyện tu dưỡng tốt trong trại giam, tôi đã được Chủ tịch Nước ký ân xá giảm án phạt tù. Đêm cuối cùng trong trại giam, tôi không sao ngủ được. Nỗi vui mừng xen lẫn lo lắng khi được trở về thấp cây hương và quỳ gối trước bàn thờ để xin lỗi ba, được gặp đứa con bé bỏng thường hay ôm yếu mà tôi chỉ mới được nhìn qua ảnh, hoặc zalo. Cho đến sáng nay, khi bước ra khỏi cổng trại giam, cả khi người vợ vui mừng ôm lấy tôi, tôi vẫn còn thần thờ như người mất hồn

Chị Mỹ: Anh Anh Thu... Anh được về rồi. Em mừng quá anh ơi...Anh.. Con mình đây nè. (Quay sang em bé): Con ... Con gọi ba đi...

Bé Miu: Phải ba không mẹ

Anh Thu: Ba đây con, con... lại đây với ba nào.... Ở kia em.... sao con cứ núp sau lưng em hoài vậy

Chị Mỹ: Dạ... Anh cứ từ từ để cho con nó làm quen. Vì từ nhỏ đến giờ mới gặp anh đâu

Anh Thu: Ừ nhĩ.... Anh quên mất... Con...nào... lại đây nào... con đi học chưa?

Bé Miu: Dạ rồi

Anh Thu: Con gọi ba đi...

Bé Miu: Ba...Sao... sao lâu nay ba không về....

Anh Thu: Ừ... Ba ... đi tù...

Bé Miu: Ơ..ơ Sao ba lại ở tù

Anh Thu: Tại ba không ngoan, không nghe lời ông nội, ba làm những việc sai trái, vi phạm pháp luật nên ba không về với mẹ, với con được. Hiểu chưa?

Bé Miu: Mẹ, Không nghe lời ông nội, là phải lên ni ở một mình hả mẹ? ...

Chị Mỹ: Ừ...Lớn lên rồi con sẽ hiểu mà....

Bé Miu: Ba. Hôm nay ba về ở chung với cả nhà hả ba?

Anh Thu: Ừ...ừ ba sẽ về ở luôn với mẹ, với mẹ với con, sẽ luôn nhớ lời ông nội dặn

Bé Miu: A...Vậy lớn lên con cũng phải nghe lời ba mẹ, con sẽ làm những việc tốt, phải không ba mẹ

Anh Thu: Đúng rồi.... Con phải ngoan và cố gắng học giỏi nhé

Bé Miu: Dạ.....

(Nhạc nền)

Anh Thu: Có lẽ trong cuộc đời của mình, chưa bao tôi gặp câu hỏi khó trả lời đến thế. Nhìn đôi mắt trong veo, hồn nhiên của con, tôi thấy mình như nhỏ bé gấp nhiều lần con trẻ. Con đường trải dài nắng vàng vun vút trôi qua cửa kính xe đưa chúng tôi về nhà, nhưng tôi biết, trong suốt thời gian còn lại của cuộc đời tôi cũng phải chọn lại cho mình một con đường. Và câu hỏi ngây thơ của bé: Ba ơi ... sao ba lại ở tù, có lẽ cũng sẽ đi theo tôi đến cuối cuộc đời này...

(Nhạc kết ½ bài hát: Hãy yêu nhau đi)